

[Arne Melchior]

kan godt føle behovet for en demonstration og for at handle irrationelt – andre heldigere stillede, mig selv inklusive, må erkende, at også vi handler irrationelt ved mange lejligheder – men det må samtidig være tilladt at sige, at det er en mærkelig reaktion og ikke nogen gavnlige reaktion for den sag, man vil gavne. Det er da givet, at den viden, den ekspertise, den hengivelse og den forståelse, som er netop hos de pågældende repræsentanter for disse organisationer, kun kan gavne det, der har været hensigten med handicapåret, og så skal man da sandelig have al ret til at kritisere de ting, som man synes gøres fejlagtigt, gøres forkert, gøres uretfærdigt. Men af den grund samtidig at afskære sig fra at få indflydelse på et så stort og vigtigt projekt, som handicapåret er, og forbedre de aktiviteter, der foretages i den forbindelse, kan ikke gavne de handicappedes sag, og det er jo det, bestyrelserne er til for at gøre.

Altså som sagt, kritik i al forståelse, men jeg synes, man skulle tænke sig om en gang til – de fleste af månederne i handicapåret er jo stadig væk resterende – man skulle overveje at indtræde igen og sige: nu er demonstrationen foretaget, den er noteret, og den er trængt ud til det sidste hjem, nu vil vi gerne arbejde med og gøre os umage for, at der bliver så meget positivt som muligt.

I den forbindelse kan jeg naturligvis kun glæde mig over, at formanden for Dansk Blindesamfund, Svend Jensen, har accepteret at være formand for det i redegørelsen omtalte beskæftigelsesudvalg, og jeg havde selv fornøjelsen at være ved FN i New York i efteråret, da dommer Kallehauge var til stede, også han en af de øverst placerede i dette arbejde. Det viser altså, at man uden at fraskrive sig retten til kritik har forstået, at dér, hvor man dog kan gøre en positiv indsats, gør man den alligevel.

Der har været nævnt en række enkeltheder her i dag, jeg skal ikke gå ind på ret mange af dem, kun sige til fru Agnete Laustsen, at det vist ikke kan være rigtigt, at skattepalæet skulle være det eneste sted, hvor der er taget hensyn til folk i rullestol. Der er noget, der hedder banegårde; både på Hovedbanegården og ved Nørreport Station og adskillige andre steder er der efterhånden – og for sent, bevares – kommet elevatorer, og det er vel også offentlige bygninger. Når man selv har en svigermoder, der har børnelammelse, læ-

ter man at påskønne noget sådant, og det er en lidt for billig vits, den med skattepalæet.

Der er også flere, der har talt om tekstnigner af flere programmer i TV; det vil jeg gerne støtte. Jeg vil samtidig nævne noget, der kan gennemføres uden en kroners udgift og fra i morgen. De mennesker, der læser nyheder op i TV – jeg tænker altså her ikke på skuespillere eller dem, der optræder lejlighedsvis, men på folk, der er speakere og jævnlig er fremme på skærmen i længere tid ad gangen – må lade være at lægge sig et generende fuldskæg til, fordi de mange – titusinder – som benytter sig af mundaflesning, er vitterlig alvorligt hæmmet i at kunne følge med. Man kan smile ad det, så længe man vil, men det er en ting, der kan gøres med det samme, og det er et hensyn, som burde være en pligt, som Danmarks Radios ledelse allerede kan sende cirkulære ud om i morgen.

I øvrigt forventer jeg, at ministeren svarer på nogle af de enkeltheder af mispasninger, altså uønskede og u hensigtsmæssige virkninger, som er blevet fremdraget af nogle enkelte ordførere. Men når hr. Brixtofte giver sig af med et eksempel på en socialindkomst i størrelsesordenen ½ mill. kr. og derover, og når han overhovedet vil benytte noget af sin kostbare taletid og sin store indignation på den slags eksempler, er vi ude, hvor den odiose hensigt skinner lidt for stærkt igennem.

Det er klart, at et udvalg – og det var vi med til at få nedsat; jeg siger ikke, det er vores fortjeneste, men vi var i stærk grad ivrige for, at det blev nedsat – skal følge disse ting, og jeg har også en lille samling eksempler, som jeg agter på sober måde at få beregnet og få efterprøvet. På den måde kan vi alle sammen være med til at finde ud af, hvor lovene har ramt anderledes, end hensigten har været. Men når hr. Brixtofte går så langt ud, stiller man tingene på hovedet.

Det har været ved at lykkes, det må jeg indrømme, for jeg har været i ret mange handicapinstitutioner både i det sidste halve år og tidligere, at få det til at se ud, som om det var hr. Brixtofte, der er de svages og de syges forsvarer og fanebærer. Det vil jeg ikke sige han ikke er, men det er samtidig blevet fremstillet, som om en hel række andre partier og personer er det modsatte, som om en Albertsen, en Jørgen Peder Hansen, en Inge Fischer Møller, en Erik B. Smith, en Henry